

være af større Vigtighed at faae oplyst, med hvormegen Føie Anholdelserne ere foretagne, end deres Tal i og for sig; men i saa Henseende oplyses Intet. Af de i 1886 anholdte 517 Kvinder fandtes kun 290 at være syge, og af de i 1887 anholdte 955 Kvinder 542 syge (se Politidirektørens Beretninger).

Det er rigtigt nok, naar det siges at være en stor Velgjerning mod Befolkningen, naar „Politiets Bestræbelser i 1886 og 1887 have bevirket, at 116 Kvinder med Syfilis i den mest smittefarlige Form ere blevne unddragte den hemmelige Prostitution og isolerede, indtil Helbredelse er sket“; men vilde det ikke alligevel have været langt bedre, om disse 116 Kvinder frivilligt havde meldt sig til Lægebehandling og Helbredelse? Kollegiet oplyser ikke og kan ikke oplyse, hvor mange smittefarlige Kvinder Politiet ikke har faaet fat paa, og som netop paa Grund af Rædshed for Politiet afholde sig fra at søge Lægehjælp, men skjule deres smittefarlige Tilstand til Udelæggelse for dem selv og Skade for Andre. At ville finde Patienter ved voldsomme og frygtindgydende Foranstaltninger, er ufornuftigt, og mon ikke Patienternes Uvillie og deres Duffe om blot at slippe fri for den paansøgte Behandling paa flere Maader lægger Hindringer i Veien for Lægens Virksomhed?

Disse Indvendinger mod Betydningen af Politiets Indskriden mod den hemmelige Prostitution faae øget Vægt, naar henvises til, hvad Kollegiet selv udtaler om den Maade, hvorpaa denne Indskriden iværksættes: den „hviler som bekjendt for en væsentlig Del paa den Virksomhed, der udfoldes af underordnede Betjente i Sundhedspolitiet, hvis Energi ikke altid kan antages lige stor, hvis personlige Skjøn ofte maa blive det Bestemmende for deres Virksomhed, hvis Færd kun delvis kan kontrolleres af deres Overordnede, og hvis Antal maasse ikke altid er tilstrækkeligt stort, idet det maa være forbundet med ikke ringe Vanskelighed for de Ledende i Sundhedspolitiet at skjønne om, hvor stor en Kraft der bør udfoldes paa

dette Omraade“. Det Hele hviler altsaa paa et Skjøn af underordnede Betjente, hvis Færd kun delvis kan kontrolleres af deres Overordnede, hvilke sidste derhos slet ikke kunne kontrolleres af Nogen — det er her-efter ufatteligt, at Kollegiet ikke desto mindre kan advare imod „at føre Prostitutionslovgivningen ind paa Omraader, hvor det subjektive Skjøn om hvad der er strafbart, og i hvilket Omfang der bør strides ind, kommer til at spille en større Rolle, end alt er Tilfældet“; thi det ses ikke, hvorledes det skulde være muligt at træffe en Ordning, der skulde være mere vilkaarlig og overladt til Tilfældigheder og et rent subjektivt Skjøn end den nugældende Ordning. Mit Lovforslag gaar netop ud paa at fjerne disse Mangler og at sætte den faste Regel om, hvad der er strafbart, og hvor der skal strides ind, i Stedet for underordnede, ukontrollerede Betjentes subjektive Skjøn.

At denne Politiet overdragne Myndighed maa virke demoraliserende paa de vilkaarligt behandlede Kvinder, synes troligt, fordi Vilkaarligheden altid viser en saadan Virkning, og naar Kollegiet mener, at det er ubegrundet at antage, at „den ved Mænd udførte tvungne Visitation“ af Kvinder virker til yderligere Demoralisation af disse, og at denne ubegrundede Antagelse skriver sig fra Brist paa Kjendskab til de prostituerede Kvinders Sædelighedstilstand, da turde det være et stort Spørgsmaal, om ikke Kollegiets Mening skriver sig fra Brist paa den rette Forstaaelse af og Følelse for det Uværdige i den Behandling, Lægerne undergive en Kvinde, som bliver undersøgt paa en saadan Maade, som Dr. Engelsted beskriver i sit Skrift om Foranstaltninger mod Udbredelsen af venerisk Sygdom 1861, S. 49. Det er umuligt, at en Kvinde, hendes Sædelighedstilstand være nok saa uren, kan undgaa, naar hun tvinges, og det af Mænd, der optræde med Statens Myndighed, til saadan Undersøgelse, ikke derved skulde lide Skade paa sin Sjæl. Selv de indskrevne Skjøger astumpes og fordærves ved denne idelig gjentagne